

ἐξοχότητός σας, πλησιάσας αὐτοὺς, παρετήρησα ὅτι ὁ ἀρχιτέκτων μετεχειρίζετο χάρακα καὶ διαβήτην, καὶ ὅτι ἔκαμνεν ὑπολογισμοὺς, ἐρωτήσας δὲ περὶ τοῦτου, ἔμαθον ὅτι οἱ κανόνες, κατὰ τοὺς ὁποίους εἰργάζεται, ἀνῆκον εἰς ἐπιστήμην τινὰ ὀνομαζομένην ἀριθμητικήν. Ἀγοράσας λοιπὸν ἐγχειρίδιον τῆς ἀριθμητικῆς ἔμαθον αὐτήν· μετὰ τοῦτο μαθὼν, ὅτι ὑπῆρχε καὶ ἀνωτέρα τις ἐπιστήμη, ὀνομαζομένη γεωμετρία, ἠγόρασα τὰ προσήκοντα βιβλία καὶ ἔμαθον καὶ ταύτην. Διὰ τῆς ἀναγνώσεως ἔμαθον, ὅτι ὑπῆρχον ἀξιόλογα μαθηματικὰ συγγράμματα, εἰς τὸ Λατινικὸν καὶ εἰς τὸ Γαλλικόν. Πρῶτον λοιπὸν ἠγόρασα λεξικὸν Λατινικὸν καὶ ἐσπούδασα τὴν γλῶσσαν ταύτην, ὕστερον δὲ ἐπρομηθεύθην Γαλλικὸν λεξικὸν καὶ ἐσπούδασα τὴν γαλλικὴν. Ἰδοὺ, κύριέ μου, τί κατώρθωσα, καὶ μοὶ φαίνεται, ὅτι, ὅταν γνωρίζωμεν τὸ ἀληθές, δυνάμεθα νὰ μάθωμεν πᾶν ὅ,τι θέλομεν.

Ὁ νέος οὗτος, Ἐδμόνδος Στὼν, ἐξηκολούθησε τὰς σπουδὰς αὐτοῦ, εἰς δὲ τὸ διάστημα ὀλίγων ἐτῶν ἠτοίμασεν «ἐκθεσιν ἐπὶ μαθηματικῶν ἐργασιῶν», ἣτις ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ δουκὸς τῆς Ἀργύλης. Ἐδημοσίευσεν προσέτι καὶ «μαθηματικὸν λεξικόν.» Ἐγεινε δὲ μέλος τῆς περιφημοῦ Βασιλικῆς Ἐταιρίας καὶ διεκρίθη ὡς ἐπιστήμων ἀνὴρ. Τοιοῦτοτρόπως βλέπομεν, τί δύναται νὰ κατορθωθῇ δι' ὑπομονῆς καὶ ἐπιμελείας.

Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΚΑΙ Η ΑΔΕΛΦΗ.

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἰδὲ ἀριθ. 132.)

Μετὰ τὴν ἐκθεσιν τῶν συμβάντων του, ὁ νέος Μανρίκιος ἐλούσθη, ἤλλαξε τὰ γύφτικα του φορέματα καὶ ὠδηγήθη εἰς θερμὴν καὶ ἀναπαυτικὴν κλίνην, ὅπου ἀμέσως παρεδόθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ὕπνου.

Τὴν πρωίαν μετὰ τὸ πρόγευμα ἡ Ἰσαβέλλα, ἣτις ἐγνώριζε καλῶς τὸ παλάτιον τοῦ πατρὸς του, ἔλαθεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ τὸν ὠδήγησεν ἐκεῖ. Περιττὸν δ' εἶναι νὰ περιγράψω τὴν συγκινητικὴν σκηνήν, ἣτις ἔλαθε χώραν μεταξὺ πατρὸς καὶ υἱοῦ κατὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ μικροῦ Μανρίκιου. Ἀφοῦ δὲ παρῆλθεν ἡ συγκίνησις, ὁ Δὸν Ἰνέγρος στραφεὶς πρὸς τὴν Ἰσαβέλλαν, — «Τί δύναμαι, — εἶπε μετὰ συγκινήσεως — κυρία, νὰ κάμω ὑπὲρ σοῦ διὰ τὴν ὁποίαν μοὶ ἔκαμες εὐεργεσίαν, δεχθεῖσα εἰς τὴν οἰκίαν σου καὶ φιλοξενήσασα τὸν μικρόν μου Μανρίκιον ;»

«Ἐχετε εἰς τὴν ἐξουσίαν σας, ἐξοχώτατε, — προσέθηκεν ἡ Ἰσαβέλλα — νὰ μοὶ κάμετε μεγίστην χάριν. »

«Ποίαν ;» — ἠρώτησεν ὁ δὸν Ἰνέγρος — «ἀώμλλησον καί, ἐὰν δύναμαι, θὰ τὴν κάμω.»

«Ἐχετε μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τὸν Καρδινάλιον Βαλδέ. » — εἶπεν ἡ Ἰσαβέλλα.

«ἔμμαι στενός του φίλος.» — ἀπεκρίθη ὁ δὸν Ἰνέγρος.

«Ὁ ἀδελφός μου καὶ ὁ ἀγαπητότατος φίλος του εἶναι εἰς τὰς χεῖρας τῆς Ἰερᾶς ἐξετάσεως !»

«Τὰ ὀνοματὰ των ;»

«Ἐμμανουὴλ δὲ Σίντρας εἶναι τοῦ ἀδελφοῦ μου καὶ Κωνσταντίνος Βαράντζας τοῦ φίλου του.»

«Δὲ Σίντρας, Βαράντζας» — ἐπανέλαθεν ὁ δὸν Ἰνέγρος — «Μοὶ φαίνεται, ὅτι ἐνθυμοῦμαι τὰ ὀνόματα ταῦτα. Ὁ ἀδελφός σου ἦλθεν αὐτοπροαιρέτως εἰς τὸ φρούριον Τριάνα· φαίνεται δὲ νὰ κλίνη εἰς τὴν αἵρεσιν.»

«Ἡ Ἰσαβέλλα ἔκλινεν εὐλαβῶς τὴν κεφαλὴν.

«Καὶ ἐπιθυμεῖς νὰ τοὺς σώσω, κυρία, δὲν εἶναι ἔτσι ;»

«Μάλιστα,» — ἀπεκρίθη ἡ Ἰσαβέλλα, — «Ἐὰν ἦναι εἰς τὴν χεῖρά σου, ἐξοχώτατε !»

«Δύναμαι νὰ μετριάσω, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νὰ ἐμποδίσω ἐντελῶς τὴν τιμωρίαν των. Ἐὰν δὲ προσεπάθουν νὰ τοὺς σώσω ἐντελῶς, θὰ ὑποπευθῶμαι καὶ ἐγὼ ὡς συνένοχος αὐτῶν καὶ ἡ ζωὴ μου τότε θὰ διέτρεχε τὸν ἴσχατον κίνδυνον. Ὁ Ἀδελφός σου, λοιπὸν, καὶ ὁ φίλος του θὰ τιμωρηθῶσιν, ἀλλ' ὅσον τὸ δυνατόν ἐλάχιστα.»

«Καὶ ποία θὰ ᾖ ἡ ἐλαχίστη αὕτη τιμωρία ;» — ἠρώτησε μετὰ τρεμούσης φωνῆς ἡ Ἰσαβέλλα.

«Ἐξορία!» — ἀπεκρίθη ὁ ἱερεξαστής — «ὡς ἀληθῶς δὲν εἶναι τιμωρία, ἀλλὰ καλωσύνη· διότι καὶ ἀνῆλθον νὰ τοὺς ἐλευθερώσω σήμερον, αὐριο δύνανται καὶ ἐκ νέου νὰ συλληφθῶσι καὶ νὰ ριφθῶσιν εἰς τὰς εἰρκτὰς τοῦ Τριάνα. Ἐπίστρεφον λοιπὸν οἴκαδε, κυρία, καὶ πρὶν ἀνατελεῖν ὁ ἥλιος αὐριο, θὰ ἔχῃς τὸν ἀδελφόν καὶ τὸν φίλον του.

Ἡ Ἰσαβέλλα προσκυνήσασα ἀνεχώρησε· τὴν δὲ ἐπομένην ἡμέραν λίαν πρωὶ ὁ Ἐμμανουὴλ καὶ ὁ Κωνσταντίνος ἦσαν εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτῆς.

Τὸ ἐπεισόδιον τῆς ὥρας ταύτης ἱστορίας δύναται νὰ λεχθῇ εἰς ὀλίγας λέξεις. Οἱ τρεῖς οὗτοι μετὰ σπουδῆς ἐξεποίησαν πᾶν ὅ,τι εἶχον ἐν Σεβίλλῃ καὶ ἀνεχώρησαν διὰ τὴν Ἐλβετίαν, ὅπου ὁ ἱερεὺς Κρέμων ἠδολόγησε τοὺς γάμους τῆς Ἰσαβέλλας μετὰ τοῦ Κωνσταντίνου, οἵτινες ἔζησαν ἐν ἀγάπῃ λατρεύοντες ἀκωλύτως τὸν Θεὸν τῆς Γραφῆς καὶ ἀνατρέφοντες τὰ τέκνα των ἐν φόβῳ καὶ παιδείᾳ Κυρίου.

— Ὁ βασιλεὺς διὰ τῆς δικαιοσύνης στερεώνει τὸν τόπον.
(Παροιμ. κθ': 4.)